

Сьогодні вас вітає, друзі, наш Тупичів давній.
Я поміщик Олексій Свечин, поведу вас у мандри.
Історію свою і цього місця вам з радістю розкажу!
І все найцікавіше в цій околиці наочно покажу.

Я загалом військовий - царський генерал-ад'ютант,
Коли пішов у відставку, це селище розбудував.
Заклав тут маєток і липовий парк у півтора гектари,
Школу на 4 класи, конюшні, спиртзавод та лікарню.

Я був активним громадським діячем, робив добрі справи,
Був головою Чернігівської губернської земської управи.
На будівництво Чернігівського народного університету
Дав 1000 карбованців. А у Тупичеві збудував ще церкву.

Цікавий факт! Я народився у Грузії, у місті Тбілісі,
А моя мати була княгинею із роду Голіциних.
Мою дружину звали Корецька Феодосія,
Наше життя після шлюбу тут і розпочалося.

Від сільради, де номер ₂₇, свій шлях розпочинай!
Повертай, пройдиш вліво ти в липовий гай,
Зразу стовп буквою «Л» при дорозі побачиш,
Що вхід до старого парку собою означає.

Тут липи столітні гіллям своїм колихають
І про часи давноминулі нам нагадають.
Ти впевнено йди прямо та все оглядай,
В історію нашого селища глибше поринай.

Липовий гай цей - робота моя,
З любов'ю великою садив його я!
Тут ще була моя пасіка і вуликів багато,
Щоб липовий мед мій улюблений збирати.

Дорога все прямо і прямо вітає,
Та у кінці гаю поверни направо.
Озирнись ти і побачиш вежу водонапірну,
А за частоколом поряд баня причаїлась.

Лазня ця не з моїх часів, вона вже сучасна.
Звів її Філон Віталій - наш місцевий майстер.
Зліва від входу, що теж, як буква "Л",
Прямо зліва із паркану росте.

Озирнись від лазні назад на дорогу,
Повертай направо та йди за мною.
Тут праворуч мав я озеро чудове,
І дубів алею, що вели до дому.

Озеро засипали за моїм бажанням,
Бо втопилось у ньому моє перше кохання.
І я так побивався, що кохану не вберіг,
Що бачити цю водойму більше не міг.

Далі вправо й прямо йди, не зупиняйся.
Навколо уважно все роздивляйся.
Бачиш тут стадіони і сторічні дуби?
А ще дві ялини прямо ростуть, подивись!

Як Пізанська вежа, зігнулась модрина,
Завезена сюди мною як велика диковина.
Від старості бідна схилилася до льоху,
До якого ми з тобою підходимо потроху.

Зберігались тут харчі всі за мого життя,
А зараз це, як бачиш, обладнане укриття.
Ліворуч від входу до погірба - уважно прочитай,
Що завгосп М.С. - це хранитель ключа.

Двері зелені, що ведуть додола, маеш відчинити,
Донизу спустися і все тут роздивися.
У льосі є печори, де зберігалось,
Нумо порахуйте скільки їх зосталось.

Глянь-но, друже, вгору, що ти там побачив?
Це гак залізний, де був ланцюг, але не собачий.
Там карав я хлопів дуже непокірних
За скоєні крадіжки й службу невірну.

Тепер поспішаймо вийти з цього льоху.
Маю, друже, показати далі я дорогу.
Озирнись довкола, вернись до модрина,
Там праворуч видно жовтую будівлю.

Зараз це є , а був мій маєток,
Тут висять картини земляків славетних.
Довгопола - ріки, і Оглоблі - Крути,
Матимеш бажання — можеш зазирнути.

Біля школи справа простяглась доріжка,
Ти пройдиш нею зовсім-зовсім трішки.
Одразу біля дуба поверни наліво,
І попід стіною попрямуєш сміло.

Віддай шану героям на дошках, доки далі ще не пішов:

Це Володимир й
Миколи і

Тепер йдемо до дороги через залізну арку,
Де вгорі побачиш - про Україну згадка.

Прямо й червоного кольору криниця,

Можна зупинитись біля неї, пити водиці.
Потім біля криниці поверни наліво,
Відшукати треба зламану ялину.

Навпроти ялини глянемо наліво,
Там бачимо одразу білу будівлю.
За моїх часів просто на цьому місці
У теплиці розквітали квіти барвисті.

За рогом будівлі із плит є дорога,
Глянемо до якого вона веде порогу.
Тут лунає гомін і дитячий сміх,
Тепла і турботи вистачить на всі.

В дитячій садочку виріє життя,
Тут підрастає країни майбуття.
Він має назву « », поглянь-но уверх,
А дорога нас далі до церкви веде.

Тож більше, мій друже, не гаємо часу,
Тією ж дорогою вертаємось на трасу.
На ній будучи, ліворуч поверни мерщій,
І ще нарахуй тут три калини кущі.

